

Слободан Панић
ВАСЕЉЕНИКА
Последња зора јусенице

Уредник
Зоран Колунџија

СЛОБОДАН ПАНИЋ

ВАСЕЉЕНИКА

ПОСЛЕДЊА ЗОРА ГУСЕНИЦЕ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Небеска модрина

По мразним стазама ходио сам дуго,
На чкиљавом светлу тумачио знаке.
Трчао сам лудо за шареном дугом,
и сувише бео за животне замке.

Јецало је срце, кидала се душа,
Тело у грозници вапило за спасом;
Вребала ме црна жаока судбине,
Невиност се увек плаћа страшном казном.

Ломила се душа, кидало се срце,
Свака жила хтедне да пукне од грозе;
Укочени погледи разореног бића
Испратише речи – „Збогом Танатосе“!¹

¹ У грчкој митологији Танатос је бог смрти. У психоанализи фигурира као деструктивни нагон. У мом случају, Танатос симболизује до *исконској крика* изопачено *фамиљарно несвесно* у мени и *родитеља-психомрачине* ван мене.

Свим мојим Саборцима и Видарима.

*(Нама, који смо деца безусловне Љубави
и безусловне Мржње.*

*Нама, који носимо оїроман ожсиљак на Срцу, јер
їодинама безусловну Мржњу нисмо схваїтали као
безусловну.*

Нама, који їражимо їлавичасїи заборав.)

С. П.

* * *

Егзистенција је ношење-есенције-до-откривености.

Есенција је подразумевајућа свеprisутност.

* * *

Примарни задатак *мишљења* је превазилажење
Вечности *Враћања* *Истине* перманентним превазилажењем
превазиђеног превазилажења.

* * *

Избор је предодређен претходним избором. Суштина
избора је одговорност.
Судбина је последица пра-давно изабраног избегавања
одговорности.

Ⓣ

Само ослобођена сумња води до Истине. Односно,
Истина
и јесте бескомпромисно кретање сумње ка слободи.

Ⓣ

Најтеже је бити човек међу људима.
Човек није завршен створ – он се сваког часа *очовечава*.
Човек није свесно биће – он је *семенка свесџи*.
Док не очврслеш довољно, никако не показуј пред
људима
свој развој. Усахнућеш брзо.²
Нејуј самој себе! Нема обећања.
Сваки свесџионик је језиво усамљен! Страшно се мучи,
стење и пати на путу *Висине и Слободној*
Просџрансџива.

² Кармички *крвава џодсвесџ* + интензиван утицај људи = Шизофре-
нија

Кармички *крвава џодсвесџ*, са којом се готово сви људи рађају,
не мора да буде нужно проклетство. Напротив, ништа није толико
Здраво, Јако и Спремно као *Зацељена Рана*.

Ⓟ

Ниси оригиналан ако по сваку цену желиш да будеш
оригиналан.

Ⓟ

Не зови стрпљењем пропуштање Живота.

Ⓟ

Ако даш све од себе и изгубиш – ти ниси победник,
али јеси Победа.
Учешће у Доброј Борби је највећа привилегија на свету.

Ⓟ

Сажалење, кајање и савест су главни симптоми
нејакој Духа.

Ⓣ

Мудрац ужива у стању свести о свом бескрајном
незнању,
а интелектуалац живи сујетно убеђење о неограниченој
моћи своје памети.

Када интелектуалац мисли да је успео или да је близу
успеха, то је поуздан знак да је његово Срце мртво.

Чувајте се
само-задовољних интелектуалаца! То јесу амбициозни
људи, али поред њих се још нико *одрејао* није.

Ⓣ

Занимљиво постаје када досада самој себи досади.

Ⓣ

Тако је једноставно закомпликовати, а компликовано
поједноставити.

Ⓣ

Потребно је време да би се оно *ис̄ӣовремено* мисаоно
скупило у једну целину. Ту лежи *суш̄ӣина субјек̄ӣа*. Све

што *јес̄ӣе-за-мене* је *било-ӣо-себи-и-за-себе!*

Загонетку *ӣрос̄ӣор-време* треба допунити са
субјек̄ӣ-ӣрос̄ӣор-време.

Без субјекта – нема поимања простора и време не
постоји.

Реалност постаје *Дешавање*.

Без субјекта – свест се *враћа кући*:

*ОвдеСага-Јес̄ӣе-РезӣнацијаДолазећеПрошлос̄ӣи.*³

Ⓣ

Хиљаду јединица чине једну хиљаду.

Ⓣ

Тешко човеку који погази основну људску осећајност,
а још теже онима око њега – његовим ближњима.

³ *ДолазећаПрошлос̄ӣи* је исто што и *ПӯӣујућаСагаӣнос̄ӣи*

Ⓣ

Језгро интелекта испуњава малодушност. Жалосно је
гледати
хийно̄йисано̄ Краља како понизно увлачи врат пред
сваким и свачим. А онда, „природно“, као компензација
се јавља похлепа и грабеж.
Малодушност и похлепа су два крака истог поремећаја
– недовољног самопоштовања изманипулисаног
интелекта.
А зар постоји другачији интелект?

Ⓣ

Све што постоји тражи огледало.

Ⓣ

Ниједна жеља сама по себи нема никакву вредност
уколико те не увуче у *врѣло̄* *Аванѣуре*. Имаш жељу
– замисли да је остварена (на тај начин се сабира твоја
енергија) – заборави жељу – пусти да те енергија носи.

Срећа и радост. Иако на први поглед могу изгледати као синоними, они то заправо нису. Постоји суштинска разлика. Наиме, да би се срећа препознала, потребни су увек разлози и услови за срећу. Дакле, срећа има своје узроке и траје докле год се из *погодне ситуације* не исцеде сви *хранљиви сокови* за ево. Није погрешно рећи да срећа траје док нам не досади. Звучи чудно, али је заиста тако. Радост је другачија. Она се појављује изненада, дословце ничим изазвана, траје и ишчезава у непознатом правцу остављајући за собом уздахе и осећај благе расејаности. Радост је осећај *чистој постојања*. Срећа је динамична, радост је блажена, туга је дубока, а патњом постајеш мудрији. Може вам изгледати апсурдно, али по мом мишљењу, патња и туга су позитивна својства – када су у чистом облику. Са потискивањем нема позитивних својстава – радости нема, срећа је хистерија, туга је очај, а патња ужас. Оно од чега си досад највише бежао ти је заправо најпотребније. Суочи се – време је!

Ⓣ

Бивша истина је опаснија од лажи.

Ⓣ

Лепота неодложно чезне за утехом и охрабрењем.

Ⓣ

Болест без болова и даље је болест – можда чак и
опаснија.

Потребна је силна воља и негована свест да би човек
ХТЕО да буде здрав.

Ⓣ

Брод плови. Капетан стоји. Оба стижу.

Ⓣ

Ниједна кукавица није побегла од бежања.

Ⓣ

„Познавање пута није исто што и кретање њиме.“
(Из филма *Маџирикс, 1. део*)

Ⓣ

У малој средини је тешко сакрити истину, а готово
немогуће избећи лажи о себи.

Ⓣ

Револуција је победа Интелигенције над
ауторитетом/интелектом.
Када ауторитет/интелект покурава интелигенцију
на делу је тиранија. Што је суптилнија и лепше
запакована, то је погубнија. Овде није пресудна висина
интелигенције, већ њена Снага. Заиста мислим да је
боље имати просечну висину интелигенције са њеном
надпросечном снагом, него надпросечну висину
интелигенције просечне снаге.

Ⓣ

Мозак у раљама *јефтинине сексуалности* – то је тренд нашег времена.
Невероватна случајност, и *емоцивна закржљалост* је тренд нашег времена.

Ⓣ

Постоје дани које волим да гледам кроз прозор.

Ⓣ

Најопаснији лудаци су *полу-нормални* људи.⁴

Ⓣ

Слушај свој глас, а не гласове о себи.

⁴ Са нормалнима међуљудски однос не мора да буде лак, али је здрав. Са лудацима међуљудски однос често није лак, али је чист. Са полу-нормалнима међуљудски однос никад није лак, још мање чист, а понајмање здрав. Лудаци су безумни, а полу-нормални су умоболни.

Ⓣ

'Куда ћеш' је важније од 'одакле си'.

Ⓣ

Неки људи су толико *дебелокожни* да морате да им
кажете истину.

Ⓣ

Ко хоће да прави хлад за друге, нека се добро припреми
на врелину и незахвалност.

Ⓣ

Осећам да сам заштићен, а када бих знао и колико,
не бих био заштићен.

Ⓣ

Моји истомишљеници кажу да сам толерантан.

Ⓣ

Када теологија убије Бога, филозофија може само да констатује смрт. А онда сви *дрвље и камење* на филозофију. Хајде, свима и да се опрости, али виц је у томе што је управо теолози најватреније осуђују за злочин. Кад мало боље размислим, шта је ту чудно? То је тако људски.

Штавише, основни став *колективної морала* гласи: „Није срамота убити. Срамота је признати убиство.“

Ⓣ

Пуно тога имам да кажем онима са којима се разумем без и једне изговорене речи.

Ⓣ

Човек је увек бар за мало нешто већи од своје прошлости.